

107
Explicitus de musica id est armonica in
stitutione liber secundus; Incipit Liber ter
tius aduersum aristoxenū demonstra
tio supparticularē pportionē diuidi
in equa non possat quideonectionum

Superiore uolumine demonstratū:
diatessaron consonantiā ex duob;
tonis ac semitonio. Diapente uero ex tribus
ac semitonio copulari. Sed semitonia dimi
diū toni integrū non posse perficere. si in
gillatim considerata tractentur. Atq; ideo
diapasson ad sex tonos nullomodo perueni
re. Sed quō aristoxenus musicus iudicio
aurium cuncta pmittens. haec semitonia
non arbitratur eē. sedm pitagoricos contracti
ora dimidio. Sed sicut semitonia dicuntur
ita eē dimidietates tonorum. Deisdē rursus
paulisper; disputandū demonstrandūq;
prius nullā supparticularē habitudinē
noto numero posse diuidi integra medietate;

Inter duos enī numeros sup particulare ppor-
 tionē continentes siue illi sint principales
 quorū ē unitas differentia. Siue posteriores
 nullus ita poterit medius numerus collocari
 ut quā minimus pportionē tenet ad medi-
 ū. eam medius teneat ad extremū; Scilicet
 ut ingeometrica pportionē. Sed aut diffe-
 rentias equas facere potest ut sit equali-
 tas scdm arithmetica medietatē. aut armo-
 nicā inter eosdē terminos medius numer²
 collocatus facit medietatē. aut quālibet
 aliā quarum in arithmetacis fecimus men-
 tionē; Quod si id^{de} monstrabitur. ne illud qdē
 constare poterit. sesqui octauā pportionē
 quētonus; in^{di} media posse discerni. Quan-
 doquidē sesqui octaua omīs insup parti-
 culari inaequalitatis genere consistit;
 Id uero melius inductione^{exple} monstrabitur.
 Nā si p singulas pportiones considerata^{ione} de-
 ducta scilicet sup particulares. nulla ppor-